

Prøveelev

En ung Sygeplejeelev paa Amtssygehuset i Aarhus skriver om sine Erfaringer og Indtryk som Prøveelev.

Sygeplejeelev — men de første 6 Maaneder kun paa Prøve.

Tænker man paa det i det daglige? Heldigvis „Nej“. Naar først man er i gang med arbejdet med dets rigdom paa glæder og større og mindre skuffelser, tænker man ikke længere paa, at det muligvis kan faa en brat ende efter et halvt aars forløb, og i de fleste tilfælde faar det det da heller ikke.

Paa spørgsmaalet, om det er godt med det halve aars prøvetid, maa der svares ubetinget „ja“. Det er godt for institutionen, at den har et vist tidsrum til at lære eleven at kende og vurdere, om hun overhovedet egner sig for sygeplejen. Og det er godt for eleven at have det samme tidsrum til at lære forholdene at kende og blive klar over, om hun — ogsaa efter at sygeplejens „hverdag“ er gaaet op for hende — stadig sætter gerningen lige højt, eller om det hele kun var en idealistisk drøm, som maa kastes over bord, og hun selv maa tage fat paa anden gerning.

Forud for selve prøvehalvaaret ligger en fjorten dages orienteringsperiode, i hvilken de nye elever gøres bekendt med selve hospitalet: dets lokaliteter, reglementer, historie m. m. Endvidere gives i foredragsform oplysning om det daglige arbejde paa de forskellige Afdelinger, hvilket altsammen tjener til at lette eleverne, den dag de gaar i gang med det praktiske arbejde. Det skal indrømmes, at den dag man møder paa hospitalet, ønsker man bare, man kunde springe den „kedelige“ teoretiske orienteringsperiode over; men naar først man begynder paa afdelingerne, er man saare glad for at være saa nogenlunde orienteret; man føler, at man har — om ikke *fast* grund — saa dog grund under fødderne.

De første dage paa afdelingen gaar med at sætte sig ind i de rent elementære ting: rækkefølgen *i* og reglerne *for* det daglige arbejde, hvor hver enkelt ting har sin plads o. s. v. Et emne, der nødvendigvis omgaaende maa fange ens interesse, er, hvad patienterne paa ens stue fejler, og hvilken pleje de skal have; thi selv om man som yngste elev naturligvis ikke kan tage aktiv del i plejen i større udstrækning, kommer der dog en Dag, hvor man skal være med, og da er det rart at have set de forskellige behandlinger, saa man dog ved lidt om, hvad der skal foregaa.

Meget hurtigt gaar det op for en, at noget af det vigtigste for ens egen skyld — saavel som for omgivelsesernes — er, at man faar system i sit arbejde. Thi selv om afdelingens arbejde som helhed er tilrettelagt overordentlig omhyggeligt, er det hver enkelt opgave at faa sit specielle arbejde fra haanden paa hurtigste og bedste maade, for at det hele kan klappe og ingen tid eller kræfter gaa unødigt til spilde; saaledes glider man lidt efter lidt ind i arbejdet, til man en skønne dag opdager, at hvad der i begyndelsen næsten var som et kaos af „ud ad døre og ind ad døre“ efterhaanden ordner sig, og man faar herredømme over arbejdet.

I tidens løb faar man jævnlig lov at prøve nye ting; nogle lykkes første gang, man prøver dem, saa er man vældig ovenpaa; til andre tider er man mindre heldig, og saa er man knap saa kry. Altid mærker man dog de overordnede og ældre kammeraters forstaaen og hjælpsomhed, de deler ens glæde, naar man klarer en ting, og hjælper en, hvis det gaar knap saa godt. I det hele taget lærer man at sætte stor pris paa det af arbejdsfællesskabet affødte kammeratskab. Den fornemmelse, at denne tilfældigt sammensatte flok paa en halv snes mennesker løfter i fællesskab paa samme opgave, giver sygeplejen et af dens mest tiltalende særpræg; samarbejdets aand i det godes tjeneste.

At lære patienterne at kende og at forstaa hver enkelt er en langt sværere opgave, end man i grunden venter. Man kan møde med ret stor menneskekundskab og alligevel undertiden synes, man staar paa bar bund. Aarsagen hertil maa vel først og fremmest søges i den omstændighed, at med et sygt legeme følger som regel ogsaa en mere eller mindre syg sjæl. Dette kan tit fremkalde vanskelige situationer, og da ganske særlig for en nybegynder. Det er de utroligste ting, patienter kan fortælle en og spørge en til raads om; ofte kan man blive helt genert paa deres vegne og tænke: „Hvor kan du dog saaledes udlevere dig selv og dine nærmeste?“ Men efterhaanden gaar det op for en, at de fleste patienter opfatter sygeplejersker som deres venner, til hvem man kan betro alt, hvad der tynger; og man bliver klar over den store opgave — og det ansvar, som ligger i at tale med disse mennesker og prøve at raade dem paa bedste maade — men samtidig føler man sig ofte

saa uendelig magtesløs. Og dog forstaar man, at man her staar overfor noget af det centrale i sygeplejen — overfor problemer, man ikke *kan* lade ligge, men maa tage op, arbejde med og bede om en højeres hjælp til at klare, hvis man med tiden skal kunne hjælpe saa mange som overhovedet muligt igennem deres sjælelige problemer, samtidig med at man helbreder deres legeme.

Patienternes indbyrdes forhold kan ogsaa undertiden volde vanskeligheder. Det er de argeste smaating, de kan blive uens over, og ofte maa man udfolde alle sine diplomatiske evner for at prøve at faa dem til at forstaa hinanden.

Ja, saadan kunde der blive ved at dukke tanker og indtryk op fra ens første halve aar som elev; men resultatet af det hele bliver, at man siger til sig selv: „Hvor har det været en god og lykkelig tid midt i en for menneskeheden saa ond tid; og hvor godt, at det ikke skulde blive ved prøvehalvaaret, men at der foreløbig er endnu to et halvt aar fulde af nye opgaver, problemer og glæder foran en“.

Ida Thiele.